

Anatomia humana

L'EMERGÈNCIA DE L'EMERGENT

Jorge Bello
Metge Pediatra

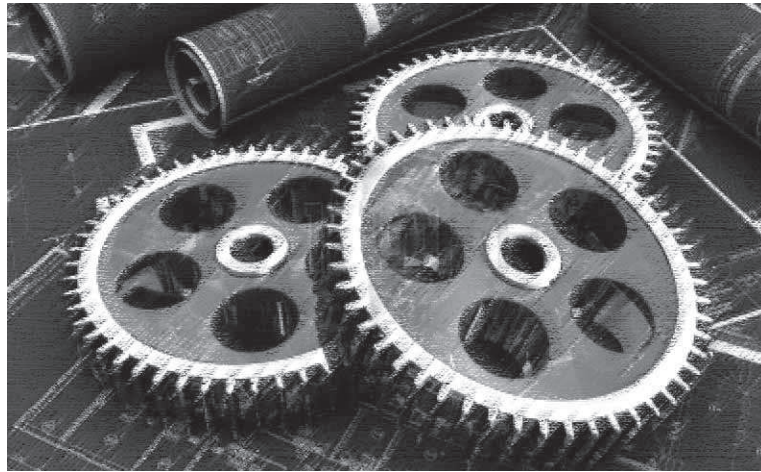

A causa d'un capritx de la vida, un cert assumpte de família, vaig passar aquests dies al Brasil. Vaig ser-hi a la petita població d'Itapema, a l'estat de Santa Catarina, la capital del qual és Florianópolis, una ciutat progressista, dinàmica i acolorida, que inclou l'illa de Santa Catarina. Aquesta insula és llarga més o menys com Menorca, però més prima (18 km) i més concorreguda: té 315.000 habitants.

Vaig aprofitar l'avinentesa per preguntar-me què n'hi ha, a la vista de tothom, d'emergent al Brasil, un dels països considerats emergents. Vaig pensar que allò que és emergent al Brasil potser ho serà també per a les terres de parla catalana, insulars i peninsulars, i per tant bona idea serà aprofitar el model d'emergència del Brasil per a Balears i Catalunya.

Ja sé que no es poden treure conclusions sobre aquest país gegantí a partir de tan sols l'observació d'una part petita. Però tot i això vaig acceptar el rept de mirar de trobar al carrer l'allò d'emergent que hi ha en aquest país emergent, i només amb el mètode de l'observació del què quotidià.

L'observació com a exercici és una bona pràctica, per exemple, per adonar-nos que l'atur no baixa a Menorca en virtut de contractar més persones, sinó més aviat perquè joves i immigrants se'n van. Prou sabem que sense joves (i sen-

se immigrants, perquè representen el nombre més important de noves generacions), el futur del país, de l'illa, el tindrem ben complicat.

❖ **AMB AQUESTA VOLUNTAT** d'esbrinar què s'hi veu d'emergent a simple vista, vaig veure al Brasil que tot, o gairebé tot el que es ven al comerç del carrer és brasiler. Camises, vestits, samarretes, banyadors, etc., tot és fet al Brasil, una situació ben diferent d'Espanya. Totes les verdures i les fruites són de producció local.

També són d'indústria nacional els cotxes i les motos, els ordinadors, les guinies i els *souvenirs* que vaig veure en venda. Aquest fet no ens hauria de sorprendre perquè és la cosa més lògica del

món: per tal que hi hagi feina, ha d'aver-hi indústria, és a dir, producció local.

❖ **SI S'ACCEPTA QUE LA INDÚSTRIA** espanyola pugui fabricar a fora el que ven a dins, és evident que això no genera llocs de feina a casa nostra. Si fins i tot es promociona que molts productes

🌀 *Emergència és del verb emergir: treure el cap, sortir-se'n, afanyar-se'n, fer-hi feines, tenir cura del que és propi i fer-lo encara més gros, conservar els símbols i augmentar-ne la substància.*

de venda aquí no han estat fets aquí, si no allà, és evident que no hi haurà feina.

La música que s'escolta al Brasil és brasiler, i és en aquest sentit que s'hi apunta un altre fet que vaig observar: tothom sembla orgullós del país on viu, orgullós del poble on va nàixer, orgullós de la condició brasiler. En canvi, aquí, l'orgull de sentir-se català, balear o menorquí rep una i una altra vegada l'embat de l'autoritat, que mira de fer-nos mal.

❖ **TROBO QUE L'ORGULL** per la pròpia condició és quelcom de necessari per sortir-se'n, igual que ho és el fet d'impulsar la producció nacional i el consum del que és fet aquí.

Quant a l'idioma del Brasil (el brasiler, una variant del portuguès), vaig veure que hi ha la voluntat de tothom de protegir-lo i fer-lo conèixer. Tot i que el castellà sembla necessari de cara al turisme, per exemple, tothom parla

brasiler, i ningú canvia al castellà quan l'interlocutor parla castellà. A casa nostra, el català en general i el menorquí en particular continuen que reben els embats de l'autoritat, que mira de fer-los mal.

D'aquesta manera, amb aquesta mirada domèstica però primmirada, vaig fer-me una idea prou clara: Brasil és un país emergent perquè vol emergir, i allà tothom sap que l'emergència és cosa de tothom i no només de l'autoritat.

La reflexió és vàlida, l'exemple és vàlid: l'autoritat ha de deixar de posar pals a les rodes i començar a fer feines de veritat i en sentit constructiu. Alhora, i en igual magnitud, tothom ha de posar-hi fil a l'agulla, a partir d'avui mateix i sense cap excepció.

Es racó d'en cambreta

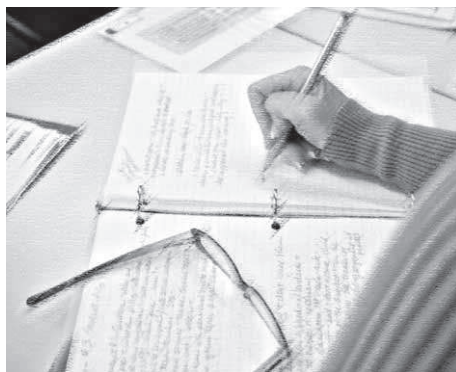
LA FEINA BEN FETA

Gustau Juan
Benejam

Les festes són acabades. Passat Nadal, Cap d'Any i Reis, el 2014 comença el seu curs normal: una altra pinxa dalt el foc. Ja en coneixem els pronòstics.

Tanmateix, com en una gran esquizofrènia social, vivim dues realitats massa vegades diferents, divergents. Una és la dels problemes diaris: la feina, l'escola dels infants, la salut, els cost de les necessitats i dels serveis bàsics, com el menjar, la casa, el vestir, la llum...; l'altra és la realitat virtual, allò que surt als diaris, allò que diuen els polítics, allò que dictaminen -que ens determinen- poders i forces que són molt enfora de la gent de baix, la majoria: la Unió Europea, el Banc Central Europeu, el Fons Monetari Internacional, els mercats... i els seus escolanets, és clar.

🌀 *Perquè han feta bé la feina que els han encomanat els qui de ver comanden, els han permès a ells fer, també, la feina «seua» a aquesta Ibèria sempre rebel, massa vegades ingovernable.*

El Govern -els governs de les administracions públiques, amb còmodes majories polítiques sortides de les urnes ens menen amb mà ferma. Ells han fet bé la feina que els han manat des d'Europa, des de l'Europa de mercaders i banquers, no la dels ciutadans sinó la dels mercats. Ells han treballat, amb ganes, per tal de propiciar aquí la sortida de la crisi, que els manaven; i n'estan sortint, ja comencen a veure, tímidament, la sortida del túnel, per la porta correcta

per als seus objectius. Els costos socials per avui i per demà no tenen importància, les privacions, les angixes de la gent, valen realment poca cosa.

❖ **I PERQUÈ HAN FETA** bé la feina que els han encomanat els qui de ver comanden, els han permès a ells fer, també, la feina *seua* a aquesta Ibèria sempre rebel,

massa vegades ingovernable: recuperar els valors *tradicionals*, els de sempre.

I així, amb mà també ferma, han engatgat la seva ja coneguda i tantes vegades comentada creuada per a la recuperació d'uns valors qüestionats, amb lletres fetes amb criteris de profund contingut moral i d'eficàcia, com la nova llei d'educació o la llei sobre la *protecció de la vida*, la llei sobre l'avortament.

❖ **ARA, QUAN JA HA PASSAT** mitja legislatura, una volta posat ordre, a l'economia, a l'educació, toca el torn, també, a la universitat, la institució que ha de formar els futurs dirigents de la societat. Als mitjans de comunicació hem pogut llegir que una de les tasques que el ministre Wert té per aquest 2014 que acabam d'encetar és, precisament, la de posar ordre, reformar la universitat.

Aquí sí que sembla que hi ha, de ver, unanimitat quant a la necessitat d'una reforma a fons de la nostra universitat que, a la vegada, en garanteixi la seva viabilitat econòmica i s'adeqüi a les exigències d'una societat avançada, al segle XIX.

La qüestió és saber si aquesta reforma es farà cercant el consens social que en permeti la seva pervivència més enllà de la durada de l'actual Govern, o es farà com sempre, com s'han fet les altres lleis.